

ஸ்வயம்
அனுபவம்
சுத
III

பூஜ்யஸ்ரீ சத்ருகு துள் பாபா

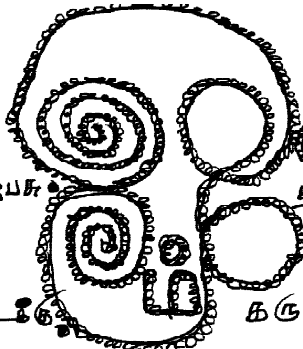

தமிழ்
அறிவுரை
இ

பொருளடக்கம்

1. பாடல் 98-----162
2. பாடல்கள் 99 & 100-----167
3. பாடல் 103-----173
4. பாடல்கள் 105 - 107-----176
5. பாடல் 111-----185
6. பத அர்த்தம்-----188

எல்லாம் நீ!

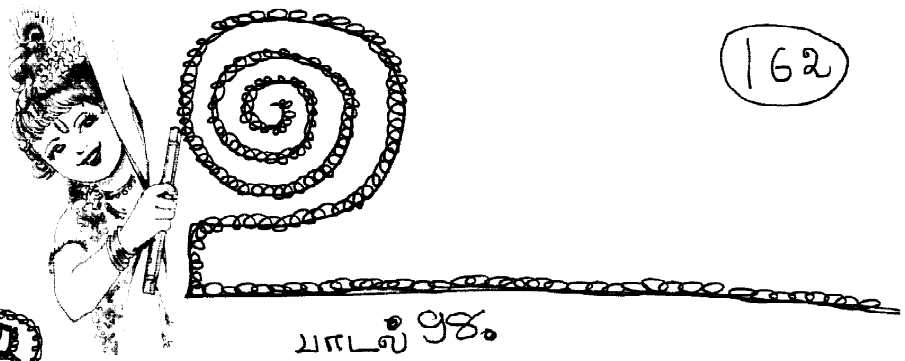

ஸ்தவ்யம் பேசு. (ஸ்தவ்யம் பேசு) தாமஸ் செய்.
 தாமஸ் செய். கருணையோடு கரு.
 ஸ்தவ்யம் பேசுறவ், தாமஸ் நபேஷயம்!

“ஸகீ குரு திருவடி காண்”
 “நம்பினார் எனவதில்வ்”
 “உத்யம் மறுந்யாறம்”
 “யக் பாவம் துக் பவது”
 “நாராம், ஜயாராம், ஜயஜயாராம்”

“அகம் பிரம்மம், ஜகம் பிரம்மம்”
 “அகமே ஸ்ரீராமம்”
 “ஜகம், பரமம், ஜவீகாரம்”
 “சிறதாம் இலிசு”

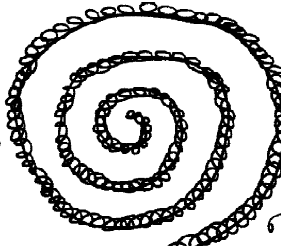
33

பாடல் 98.

அதம் மிரம்ம பாயினையாகிய,
 "பிரம்மாணம்" பாவினைய, துடையருது
 படித்தாயம் ! கேடையாயம் ! செளண்டாயம் !
 "அனுபவம்" பெறவேயாது என்தும், அது
 வாய் குணமாகவே, திருக்கூம் என்தும், துடைத
 பயம்" கொடியாது என்தும், அதுபய நியமணன்
 தன் செளலீயர். "காணம்" ?

"புதுபகவாய்" கருணை! பெறவேண்டி என்தும்,
 அய்யடி நியமணயானி கருணை, பெருகவர்க்கு கீடு,
 துடைத பயம், கொடியாது என்கிருகீதன், அதுபய
 நியமணன்கள்!

பொருள்:— உன்னுடைய, உடல், புண்ணிய பாய,
 சம்பந்தம் கொண்டது. உன் உடல், மண்ணாய்
 ஐலகூம், செருந்தகருகூம்! உன் உடல் பருசுது
 சம்பந்தம், கொண்ட நியமணயானிக் குரியது!
 உட்கூடு, உரிய பொருளாகிய, உணவு! உடை
 தருவீயிடம், நியமணயானிக் குறியகூடு அய்யுணவு
 உடை, தருவீயிடம் என்தும்,

ராமாயணத்திற், சீவையை
கண்டேன் என சொல்லாமல்,
தண்டை சீதை நய,
என்பது போல, தந்த
மகாவரக் கியமி

163

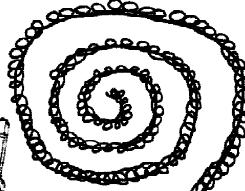
யொருமாளது, நாமப் பரமாதீமா
எனக் கூடுவல், பரமாதீமாவே நாம்,
அடித்துக் கூறுவது, சீவையை காரிண சிறப்பிமாலை.

“குணதோஷ”

சம்பந்தம், உன் உடல்
நீடித்திருக்கிறது. அக் கோஷமாகிய, வினிக்
நனக்க, முடியாமல் ஐன்மா வகையெழுது!
எம்மடி என்ருல், நீ உன் சந்தையி னிப்படி, நாம
ஆதீமாவே! நாமப் பரமாதீமாவே! நாமப் பரம யொருளே
என்று, அது சந்திரமம், செய்ந்து வந்தாலும் உன்
உடலுக்கு **“வினிக் சம்பந்த”** உண்டாகி,
கிம்புசியில், எடுக்கல் போது, அக் கோஷ
குணங்கள், உடலுக்குக் கிணை! அக்காக்கலை,

“மனநாச”

நீடிக்கும். உன் மனம், வினியின்
குணதோஷத்தால், தாக்கம் போது, மனம்
“கீழ்நோக்கி” கிணைக்கம் வரும். அது
சமயம், உன் பிறமனம் சந்திரமையுமே!
உன் வினியால், மனம் பாதிப்பதையே போது,
அதன்ம சந்திர செய்வுமுடியுது! செய்வுகியவருது!
அதவே கிணை, பகவான் கண்ண, குணவம் படுகிறது.

நாம் ஸ்ரீமதவான் என்ருல், (164)
ஸ்ரீமதவத் தொழையல்.

ஸ்ரீமதவத் தைந் ஸ்யமா ருத்!
அவன் வல்வநைகர் தேண்டாம்!
அவன் அம்ஸம், பரிசுரணமாக இருக்கும்!

மேலும் இவ்ருள் முக்கியம் என்ன வன்ருல்?
ஸ்ரீமதவான் **வேறுபாடுகையோ** இருந்து,

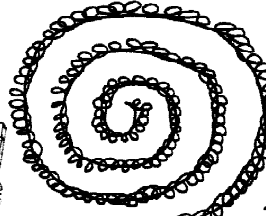
தனியே வரவும் இல்லை! பரம உணக்காக, இருந்த
படுகிற தொண்டைநீராயாக! அதன் காரணம்?
அநியாமையால், இக் **கஸியஸ்** மயங்கிய

ஜீவர்கள், குணகொருங்க னால் பின் னவிட்டு, அவன்
யுறுவதை நிவர்த்தி செய்வதற்கே, அநாயு **நூல**
வழியாய் தாடி உதிக் கொள்வதற்கே,
அதுவே ஸ்ரீமதவானை வகுக்கிறது! என்மதே முக்கியம்.

பர அம்ஸம் ஸ்ரீமதவான்! ஸ்ரீமதவான் அம்ஸம் நான்!
நமக்குதனியே, இருப்பும் இல்லை! தியக்க முக் கிரிப்பு.

உடைமைகரும் இல்லை! அநியாமையின் ஜீவ இருப்பும்
உடைமையும்! உயக்கமும்! **நான். ராஜா**

ஸ். ராஜா. என்ற அழகிகார மஹாராம்
தான் ஆகும்! இவையினை விட்டமறு சூழ்ணை
ஸ்ரீமதவானே! அந்நிதியைத் தடுத்து கொண்டு, அநாயு **நாம்**

தேரடி குணம் பிறவி
யிளி வந்தொடும்!
ஏக குணம் புகழ்க்கி
யிளி வந்தொடும்!

165

நிர்த்துணம் பிறவா நிரியின்
அஸ்கி வரமு ஆடும்! அதுவே நாம்
நாடும் அமர்ந்த உணர்வே ஜீவன் ஓக்கி ஆடும்!

அறிவு சொகுமாத, கிருதிது நகரணி, ராஸ்வாஸ்

ஒன்றே! அதுநாடும்! என ஆரணதீவம் பெற முடியுமெயனீரி

புத்து ஆரணாத, ஜீவ நிரியில், கிருதிது நகரணி, ஆரணதீவம் பெற முடியாது, எனிய கே மதீதியம்! இது

அதுவயநி மஹான்களின் வாக்கொடும்! புகீதியின்

நில **தோஷ** குணங்களை மூடும் அறிவினீ நிரி,

ஏக குணமொடும்! பேரறிவினீ நிரி நிர்த்துணம், தேரடி குணம் என்குல் அநசயது!

ஏககுணம் என்குல் அநசயை நிர்த்துதுவது! சக்கல

தேரடி குண **நிவார்த்தகை** சூயகவரங்கே

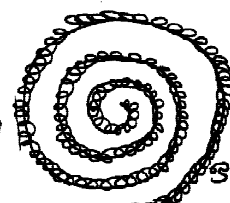
ஏககுணதீவீ, அநசய குன்ற நிரியில், அதுவே நாம்

என்ற, அதண்டான்மாயின, நிரிவது நினைதும்! ஆக

தான், பநிமஹான்கள் மஹா வாக்கீதியதில், உயகேச

யாக்கியமாத **சூ. சூயம். அஸி** என

சூயகவரின் ஒன்றைவது! நமஸம் பின் வைது! மயம் மொருநி, ஒன்றைவதுக போட்டிரகர்!

ஸ்ரீமதவாணி கிருபை
 இரீபாமலி, அவஸிபம்
 நமீ வினையிந், ரபாதுபிகளி,
 ஓயிபடை தேகமலி, மனே பாரம
 நீங் காதி, மனே பாரம
 மனே பாரம மனே பாரம மனே பாரம மனே பாரம
 மனே பாரம மனே பாரம மனே பாரம மனே பாரம

166

இந்ந வமலி தெரியாமலி, ஸ்ரீமதவாணி ஓர் மாயா!
 எனீயம், அவனி தேவை கரீகி, எனீயம், அவனி
 நான்கீகி, ஓர் **நாமி** எனீயம் சொல்வது
 அமசாபகம் அல்ல! அபயாபகம் அல்ல! அமசீபா
 ரகம் அல்ல! அமாண்டகம் அல்ல! **அநுப
 வம் வயற** அடியாது, எனீயகே நடீகியது
 ஸ்ரீ மதவாணி தேவை கரீகி எனீயது இனி நைய

சாவினோது மனாநீகினை கருகீகாவம்
 அகவே, அதனீடரன்ம மாயினயாகிய பிரமீமரன்ம
 பாவனி, நிரிபீகி **நாமி அது** அகவேனீடு
 மரகுலி, அவஸ்யமாக ஓர், **நாமருப** மதவாணி
 அவஸ்யம் தேவை எனு பிரமாரணமாகச் சொல்லுவேறடி
 ஸ்ரீ மதவாணி **பா** அம்ஸமே, என நடீகியமாக உணரி.
 மாயா, சொருப, அம்ஸமாக இருநீது, நான்கீ
 இந்ந தடையாக இருகீகினை, எனமடகம் கருகவேனீடாக
 X X X X X X X

பாடல் 99 | 100 |

நாமம் பிரமீமம் எனினும் திசீசயகீகரல்,
உடல் 99 எனினும், பிரமீமம் மயகீகம் நொநியம்!

உலகம் பிரமீமம் எனினும் திசீசயகீகரல்,
நாமம், மயகீகம் எனினும், பிரமீமம்

நாமம் மயகீகம் நொநியம்! அங்கு!

நாமம் உலகம், அங்கு மயகீகம், அங்கு உலகம்,
பிரமீமம் எனினும் திசீசயம் **உறுதி** குறல்?

பந்திர குறல், அங்கு உலகம், அங்கு மயகீகம்,
மயகீகம், அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம்

பேரம் **யாமம்** அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம்,
நியம் அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம்

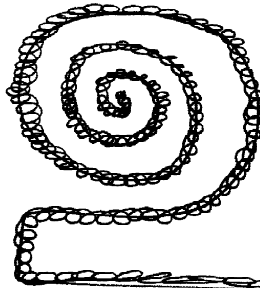
ஸீவாமை நாமம் மயகீகம், மயகீகம் மயகீகம்,
மயகீகம், அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம்

அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம்,
மயகீகம், அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம்

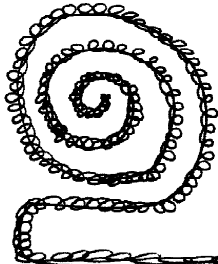
அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம்,
அறுதி அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம்,
அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம், அங்கு மயகீகம்

வொ குள் :- உன் னுடைய **விவேக** கையாக்கியது
அதல்; கிண்புடல் நா அம் அல்ல! நம் குடையது அல்ல!
கவியக அம், கவநா, அநியா மயாநல், நன் னுடையது
எனமாறாட்டிய, அந்நிதம் என்குடையது அல்ல! எம்
கயக்க அம் அல்ல! எல்லாம் **பாரம்** கவிய அந்ந
மணலோ அவ்வ பரத்தின கன்னியம்
மண் னில்லி என்றும் அம்மணி நுக்க ன்னியம், அந்நித
எதளிந்நி நிபயல்;
நாமப்ரபங்கநம் கவியயே இனி
என்றும்; கமேவே நரிய, அந்நிதம் **நாசுநி** அந்நித
என்றும்; அந்ந நசன் **உண்பதம்** இவகி
யநிவடிவியோ யாக்கியடிவியோ யுடைய யாஅம்!
இவகி கேட்கும் நியம்! நேக்கா யம், மயநா யம்
உன் எடன்பது **மதியயக்கமே** கிண்பு
படிக்கம் போது, கவக்க அம்; குடைய குள்! என்படுவது
சகஜமே என்படி என்குள்?

முழுமுண்டமாக, குருவையுடீ!
 உலகியினியம்! வைத்துக் கொண்டு! எதுகும்துதிருமாக
 உறையாடம் செய்து கொண்டு! **இஸ்ஸி** என்னும்,
வெய்யம் என்னும்; சொல்லுந் தாயிடி இருக்கிறது
 என்னும்? இருவன் சாமிபிதம், அறவுள்ள சாமிமாட்டில்
முழு பூசணிக்கொடியை, மறைக்க போல் இருக்கிறது.
 சாமித்தரன் மறைக்கலா? பூசணிக்கொண்ட மறையுமா?
 வெய்யம் சொன்னதுதான், சற்று வெகுநேரம் படி,
 சொல்லுவதென்றே, என் கேட்கும் தோறுகா?
 கோண்டுகொள் செய்யும்! இறந்த சந்தையினிக் கையம்.
ஸத்திய வாக்கு பிறகாகக் கொடுப்போம்;
 சொல்லும் **குரு** தேவரும்! கேட்கும் **மாண**
வறும! "நாம முயல்கள், திறவியாசவர்களாய்,
பரஓஸிய! குவிவெடுக்கியாக இருந்து, உணர்
 த்தும் துரியாள், **சூட்சு** (சூட்சுமம்) துரியாள்,
குருவியம்! மறையன் சூட்சுமம் போட்டிருக்கிறது

அவனுமீ, ஜீவநிஸிஸய விடீடவதயி,

அவனுமீ "சாட்சி" மாவணியலி,

பரஓவியை கிரஹணீகீகமீ, சகோநயி பஸிநிய பீலோலீ,

கருகீத உநீதுகீககாணீக, மெலேவ செனீது விடுவாடீர தவிர,

கீழே (ஜீவநிஸிஸகீக; மகேயாயணீகீக) கிருங்கமடடாண்டீன்.
பகீடுவயிபடடவதுகீக; குருகீகஜீயதயிதீ தோநீதுமீ!

பகீடுவயிபடீடவதுகீக, பரநகாடுய மணீதுயி தோநீதுமீ!!

மேலுமீ ஓர், ஸுதீருக கிருயிபகேர, அகணீடபாவணீ ரணீற
அகணீடாகாரவிடுகீகியாவமீ.

(கிஷகீயகாடீகிதீ)

ஓர் ஸுதீ கீஷயணீ கிருயிபகேர, தூவமாவணியை விடீதீதுமீயு
உணீளவதுயி! சாட்சி மாவணீகீக, ஓகீகமீ உணீளவதுயி,

இருயிமாளீ! குருயமீ, கீஷயதுமீ நாமடுயகீதுடணீ துலி!
ஸுதீருகேயா, அகணீடபாவணீயலி வாக்கீமீ மெளணமாவமீ.

அகலே சாட்சி மாவணீயலி வந்து வந்து ஓராதவரமீ.
சாட்சிமாவணீயலி, **ஸுதீருயவாக்கீ** வர

வாயிபீயு உணீக! அகீக ஸுதீ கீஷயதுமீ, தூவமாவணீயலி

மரடமீ கீகீடலலி, மரடமீ விகலீயமமாதீவ (கீஷகீகேயயாக)
தோநீதுமீ. அங்கீ அளமலி, ஸுதீகீ, உணீடகாரது.

நீ சுதீஞ்சு மா சொடுமா கயம் சுதீசிய
 இறை சொடுமா கயம். இடுதே குறையாடல் கருவிய துவகாவு

“**சூலவீசுத்தியை**” விட்டவர்களுக்கு
 சுதீஞ்சுமே

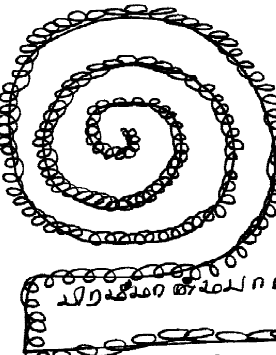
சுதீஞ்சுமே சுதீ கய்யதும். இறையே “**சூலி**” யும்!

“**சூலி**” யுமாக, உறைசூடியும் சூலியை கொடுத்து
 சூலியை மெடுக்குகிறார் என உறைசூடியும்!

தூவ விடுக்கியோடு இடுமீயார்களுக்கு குடு சூலியை
 பதுமைகள் தேவீ தும்! அது அவ்வாறும் உறையிடுகின்றன. இது
 மெலேகடைய, சூலிவிக்கியியிற், உளீயார்களுக்கு மெலேகடைய
 தூவியவளீ கைமல குமீ! மறக்கில் பழுத்த பகலும்! எமீயடி
 தானே ந சூலி விடுமோ அகேதீயியிற், நாடும்பு உகம்,
 மறைநீது விசும் எளீயது சுதீ தியமே!

① மறக்கில் பழுத்த பகலும், நீலீகம் உதமீ. இச்சாதக குறையன்
 நாசீ! என்னும்! என்னுடையதை! சூ சூமையாக, விட்டவீடு
 படியாவி, உடல், உவக, உறவு, சூலீகம், குடப, இறை எறவக
 குதீகமே, உதவாம ஜமீ, உதவசூடியாம ஜமீ, போனதன்
 மையிதலீ, இவ்வவகமானது, **சூலிக்கு** உதவாம ஜமீ,
 உதவ சூடியாம ஜமீ, போன

நீ இனி எம் உவகில் இருக்க
 வாய்க்கில் லீ என, உன்னீகை ந சூலி விடுவாசும்! உவகம்
 உன்னீ பசூற சூடியாதலீ, உவகம் உளீது பசூறகிய வாகு!
 இவையே மகம் நங்கிய நூலியாகும்!

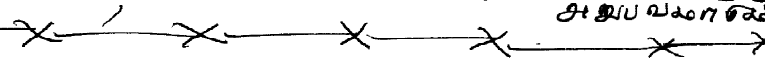

நாமமே ஐகயீ உணர் (172)
 விட்ட நிதியில் உணர்
 பூசகவாணி உத்தே, ஆக
 வேளையில் அவிடு மகேமாரம்,
 இவ்வகை நீமை யானி, அதுவே
 தாழ் நாம அது! என்ற,
 அரக்கமரணம் பரிசயாயி, ஜீவன்முகி சிவாநி வகமர
 ம்.

தூங்குவதன் கையிலி உரிமாவளி, நினைகிய
 விகழி: - பூசகவாணிடம், எவ்வாறு உன் மொருளி!
 எவ்வாறு உன் மொருளி! அதுமன்றி அதுவுமே அந்நியமது!
 என்ற சாக்கியபி, இந்நியமகனி நிறைநினை, மெதுவு
 விட்டால், அதுமிகார, அகிகார, அகிமாண நிதியில்

என் **காமாபம்** செய்குடியாது/செய்குடியாது
 கவிடு கர்மாவளி **சுரதாநாத** அந்நியமே
 கர்மாவளி அந்நியமே யந்நி, கர்மாவ கருமிமதுவே அகம்!
 என்ற நிதியில், **வறாநிதியில்** தூங்காமல்
 தூங்கும் தூக்கம், கியல்பாக கூடிவிடுவது! அது அகம்

மரம் எவ்வாறு, புகழ்மை விட்டகே, அகே போலி நாமமே
 ஐக ஜீவ மகா சூசகனி அகிமே, புழிமே நாமமே போல
 இவ்வாறு விட்டு **நுழுவியிடுமீ** கவிவகை கரு
 திவிக நிதியில், உன்னை கவிவுவகம், விட்ட **மருகூ**
ணாம் "மருகூசியானது, கிறை மொருமேலி அகமும்
 பூசகவாறக உன்னை அரக்கமே, கவிவகேய நாமமே,
 அதுபவமே!"

35
 வேத வேதாந்த
 அனுபவ ஸ்ரீ மஹானீகாஸிர்
 மாடல் 103!
 மிரமாண மரகவுடீ!
 அனுபவ அறுபவ வாகீகாகவுடீ!

அஞ்சா னகருகி அகந்றிய ஒலியிலு ஞான தேதீ னகருநீய,

ஸத்குரு அருளி வாகீகாகவுடீ! இது

ஸ்வய ஞானனுபவம்!!!

அம்ஸமாகவுடீ
 அகருபக அதுடீ! இதில் அனு வளவுடீ சநீ தேதியாமலீ,
 கருக ருநீயாகவுடீ!

வொருளி:— வேத வேதாந்த, ஸாஸ்திர உயநி
 ிதநீகருடீ, குவீரவாரு ஸீவொககீதீயுடீ,
 பரமீ ஂனீயுடீ, பிரமீயுடீ ஂனீயுடீ, அகீகாவாகீக

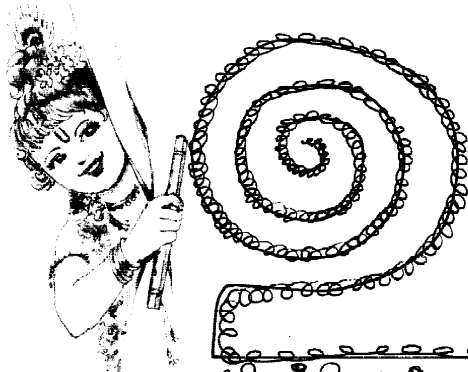
ஔம்ஶரவ்யே அடீடிக்காடகெருவூ!

கநீ பரபாஸ்தாயிஸீ! ஂனீயுடீ தேடி

வருவதுடீ! நீ தேடிச் சநீ உடுவதுடீ! அநீகீது

ஂகாருக்கல், வாங்கல் களிதுடீ, தரிமா வைச் சநீ

ஂனீயுடீ

அனந்தியம், எம்பயலம் கருகாமல்,

நிஷ்காமிய கர்மாவாகவும்/ நிஷ்காமிய பக்தியாகவும்

பன்னிதல் நி **பாக்தியை** (உயன் சுகீரியை)

ஒடைவாய் என மரைசாற்று கிறவு! அடையால்:
தன்னி அறியல், அறியு என்ற ஆத்மநானைப் பெற்ற

மாயாநானிகளும் இந்த பிரம்ம

நானை ஒன்றை யே, வலியுறுக்கி, அறவற்ற

ஆற்றியல், சக்சகியல், பெறவேண்டுகறல்,

15 கல்களியல், கருவகீரகரணை, மொலீலைப்,

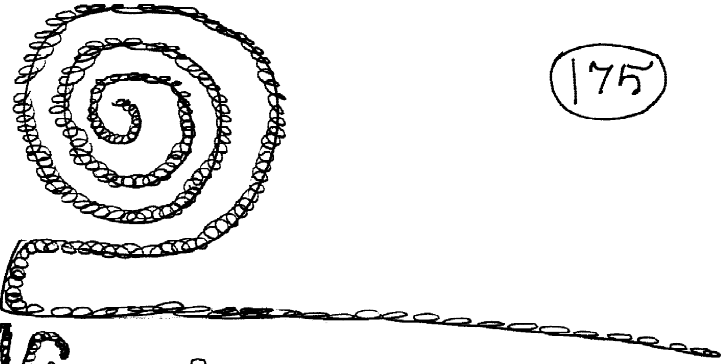
வாடுளோடு, புகழோடு, உலகிகாக வாய்வாய்!

உவகை வாய் வைக்கவாய்! ஆதல் **உயர்வாய்**

இழந்து விடுவாய்! அறவறு, பிறவாநிதியாகிய,

பிறவிமறம்பை உயர்க்கிற்ற, ஐயன் சுகீரியாய்,

பெற முடியா வென்று, பிரமாமணவாக்சி ரொலீலிடே,

16 வது கரியாகிய, ஆகும் விநத
 ஒன்றே, ஜீவன் முக்கியம்தர மவ்வது! கிந்த
 ஆகும் குறும், மெருகவன் "பிறந்ததும"
வினோ! பிறவாய் பயன், ஆகும் குறும்
 ஒன்றே எனும்பத்திய பிரமரமைகர சிவனானார்.
 இவையே என் "ஸத்திர நாதம"
சிவரகஸ்யம் என்ரு கிந்த சம்பவம்
 வேதாந்த தகீ நத மடமும், அதுபய சூர் உமாக
 மோகி து; **அதுவாகவே** கிருகிந்த அயர்,
 எம்மையும்! **அதுவாகவே** ஆகி விட்டாக.
 அகவே நியம் **அதுவாகவே** ஆகையாக என
 உன்னையும் யாம் **அதுவாகவே** ஆகிவிட்டோம்
 என முடிக்காநீ ஸ்ரீ குரு தேவரீ!
 நாவாகாலம் கடந்த ஒன்றை! கருமனை கடந்த
 அந்முத நீதியை! நாவா வீ மொடிய நுண் அறிவை!
ஓமே நோக்கத்தீவ், மொள்ள வேண்டம் எனினார்.
 எம் உரு தேவரீ!

காவரத்தே
 அந்த **குளிர்நறு** தாவம் கடந்த, அதித மாண
 தாகவும், அது கற்பனைக்கு எட்டாததாகவும், எந்த
 நூலும், அது சுகமாக! அது சுகக் குடியர வென்றும்;
 அது **நுட்பமான அறிவு**
 அது சொடுப வென்றும்; அதுதேநோக்கத்தாவி்களன்,
 உரை குடியர வென்றும், அவநோக்கோ இரு நோக்கோ,
 இடுத்கரல், உரை குடியர வென்றும். அறிவான,
 நுட்பத் தோடு சுடைய, நாம் அதுவே! அதுவேநாமம்!
 என்உணர்வுவது, நியய அதுபவ குளம் சூதும்!

36 பாடல் 105 | 106 | 107 | ஆம்
 உன்னிலீ தீ, நினைத்து நின்பதுவே, மோகமுடீ !
 உன்னிலீ தீ, நினைக்காமல், கடல் அசு போலி,
 சுவனம் அடைவது, பந்தம் சூதும்! அதுவே ஜனமரணம்
 இங்கு உன்னியன்றி, உன்னி அமைப்பதற்கு, சூதும்
 வேறு எவரும்கில்லை! அதுவே,
 தன்னிலீ கரன், நினைப்பதற்கு உனக்கு அன்னியமாக
 எந்த (ஆக ஜீவ ஈனியராதிகள்)

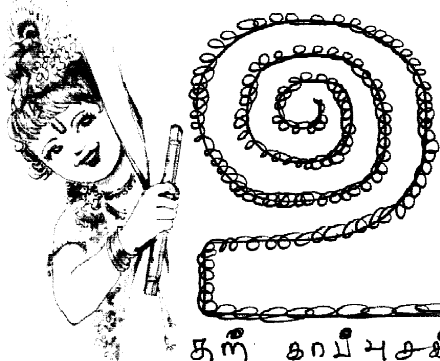

நாமரூபம் "கே லீ நிரியுமீ, அகண்ட
பர "நிச்சயக்கரல், உதகியண்ணி அதவாகவே
 இரமீயவவே, தீவந்த காரியமாமும்!

இந்த அநசவநீற, அகண்டானந்த உடவே **நியாக**
 இரமீயவவே கைவலிய மோகடிமாமும். அகாவது.
 அயவே, ஜீவனீ குகீதிநிலியாமும். துய்யடி அகண்ட
 பரநிச்சயம், செய்யம் செய்ய நாமரூபம்

தனோற்றம் "இயல்பாகவே மாறுமீ, பின்னர்
 மறையுமீ / இதுவே துக்க கவக்கையமநீற,
 மோகடிமாமும் / அம்மடியபடே மோகடி நிவ ரயநீறு,
 அகண்ட **பிரமமாஸந்தம்** வறுவயாம
 எனவந்ததுமீருர்!
 யொருளி: - முந் கவனசக்தியேண்டாம் எனீறுமீ,
 தந் காமீயசக்தியும் வேண்டாம் எனீறுமீ; சூறவி

தந் கவனசக்தி வேண்டாம் எனீறுமீ,
 மீயாடலில், உலியுறுதீ திசொல்கிருர்!

தந் கயமச்சக்திஎன்பது, அஸநிகார
மமஸாரதீதைகுறிக்கிறது! தந் கயமச்சக்திஎன்பது,

குற்றம்துறை! பேதலிபேதம்! விருமீய வெறுமீய!

கைவகிளிக் குறிக்கிறது! தையை கரண்தமே, **தந்**
மாறியீ மெருக்கமாமே! தையபிரவர்த்தி
மார்த்தமாமே! கைவநிவர்த்திமார்த்தமீ சூகாவது!

தந் கயமச்சக்தியே, திவர்த்திமார்த்தமீ சூகாவது!

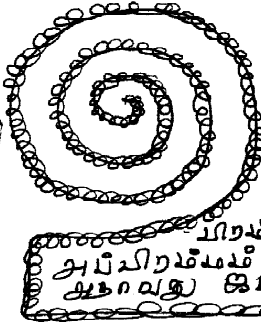
தையை எம்தகுடுவரீ, சொல்லம் போது :-

தந்நி அறிய, தமக்கு ஒருகேடுகிளியு!

தந்நி அறியாமல், தானே கெடுகின்றீ!

தந்நி அறியும் அறிவை
தந்நி தானே எய்வாறு! அறிந்தவின், என்

தந்நி அரிச்சக்தி, தானே கெடுகாணே
என்குடிக்கொடு! கிளையகலியுகம், படிமீய, படிமீய,
படிமீய, படிமீய, கெளரவம், அக்கநிது, மகது, என்
அடியும்பாறையை, கெடுக்கிளையகெடுக்கிளையு!

மணம் மறைக்காதால்
என்றால் :- நாமமே
குணமே ஆகி கைகளை
அநேக நாமமே குணமே
கல்வாரம் மறைக்காதால்
பிரம்மமாகவும்
அப்பிரம்மம் நாமமாகவும் உணர்ந்துவாருமே!
அநாவது இக்கேதவ மறைக்காதவாகு

179

தன்ன அரியம் அநிய நாமம் என, ஆகும் பேறு, இவ்வு
மணம் கிறந்து **மறைக்காதால்** விரகிதவ!

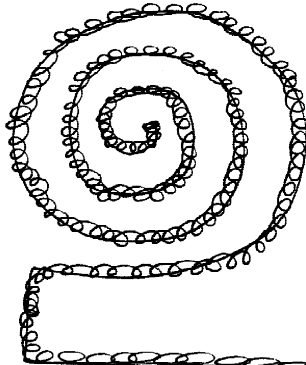
மனமாக இருக்கே போது, கடல் அவிபேரல், இதீத மனம்
சுவனம்/சலிமீயம்/ சஞ்சலம்/ அநடியம்/ அநே
மனம், அநியு என ஆகும் போது, எந்த அசைவுகளுமீ.
இலீவாமல், அமைகியினி ஆனந்தம் பெற முடியும்!
பிரமாணமாகச் சொல்கிறீடுகும் :- உன்ன அசைவம்
ஆகே என, உனக்கு அன்னியமாய்,

தனியே சூதும்!
இலீவலே இலீலீ. உன்மன எண்ணமே, அமைவா தும்!

கிறை வரலிபி டீ திபீ, பீய் வடிவிலீ பிறரன், பீயிரம் ஆகீ
சொலீயம் வரலு :- தானக்கின் சுவன சக்கீயே
சுலிகீகின்ற அம்மனமே, ஆகமா தும்! **சுவனமறி**

வீமணம் நடிக்கம் என்ருர்! கரியமா
ன வர், தம் பறப்பரக் கண்ணியிலீ, சொன்னகவது :-
புணம் இறக்கக்கூற்றுவும்; சிங்கீ எலீவாம் பெற்றுவும்

மணம் கிறக்க கல்வாரக்கு வரையென் பறப்பரமே
என்ருர்.

இந்த மனம் இறம்பதாவல், வெளக்க மனமானது,
 யாதிருணசுரணுகதிநிபியல், சரிவாரிப்பாணி
 தரல்கரன், மனம் செயவநீறு, இறக்கமேயனீறு,
 வேறு எந்த அரக்கையானது, மனம் அகாது, என்யே
 யுடைய ரனீகனி நீ அதுபவமேயும்!
 இவ்ரு மனம் இறந்த, மனம் மலக்தா மீ போது,
 அம்மனம் "அறிவு" (நீபகவாந்தி) ஆக விடுகிறது.
 அப்பறிவும் "பேற்றியாக" மனம் உணர்வும்!
 இம்மேறியாகமறவுமீ போது, என்யே ரகிகனி,
 "பிரேமை" ஒர் கருடயாக இருக்கும்! அப்பிரே
 மையினீ கருட அதுய உணர் முகரலில் அப்பகவாநே
 "நாம" என ஆகவேணும்! அப்பகவாநீ "நாம"
 என ஆகவாம். ஆனால் அப்பகவாநினீ (இருக்கேகனி)
 "காந்தருவம்" உடைய கூடலும், அநீரு
 நாம் அதுவே! அதுவே நாம்! என்யே பர பாவனையே,

அக் கந்த்ருத்வத் தை அநித்தி, நாசம்
 பணினுமீ அநியாமை யிளி "ஜீவ" கந்த்ருத்வமே,
 மாயா விளி "நாச" (சூபகவாள்) கந்த்ருத்வமே,
 நாசமாறு பன்றி, நாசம் அது என ஆக முடியாது!
 நாசம் அது! அதுவே நாசம்! எனின பரமாவதி யாக,
 ஆடுவதே தீவந்த காரியமாகும். அதுவே சூயஸ்சூக்தியா
 அம்படி அகண்டமாவதி செய்யம் செய்யம்: —

இக் ஜீவ அநித்தி "நாமரு" தேவந்தமே,
 எம் யஸ்சூயம், சூயந்சூயம், சூய்வமல், தரமே
 "அயர்யாகவே" மாறும/பிள்கறையுள்
 மாறுமீ மறையுள்: — ஆவரணம் அநிந்த ரல்,
 எம்படி பொண்ணை கமாறுமோ! அம்படி பொண்ணை
 மாறுமீ பேரது, ஆவரணக் கோற்றல், எம்படி மறையுமோ
 அடே திசியல் மறையுள் அது அது பவக் திவந்தாண், அது
 பவிக் சூய்யமேத விர, வாக்கீடு வடிவிலோ,
 வரிவரிவிடவா! எவரணம் சொல்லவே, வினக்கவே
 சூடியரவெகையடே, யுத்தியம் என ஸூய்யமே
 சொல்லி.

இதற்கு ஓர் உதாரணம்
 ஓர் சமயம் தண்ணினிள், அண்ணா தாயராமன்,
 கோபிதை கனிள் பக்தியை, சோதிக்கவே பொதுடல்,
தம் மாயாவிருள் தண்ணிள் உடய உடல்
 காவித்தினிருள். கோபிதைகள், தண்ணிள் மேல்
உள்ள பிரேமைபக்தி யிருள், தண்ணிள்
 பாயினை செய்வு, வயித்திருள் கார்த்தி! அதுசமயம்,
 பவராமன் எண்ணிடுள்; திக்கோபிதைகளினிள் பக்தி
 உண்ணையல்ல! அது பேர விடாந்து, என்முடிய பண்ணி,
தம்முடைய பவராமன் உருவத்தை, எடுக்கி அயர்ந்த
 ருக்கி, அறிவுரை உடையோம் என, எண்ணி திருவ்
 பவுடல், தம் மாயா விருள் தம் உருவத்தை, பெற
 எந்த நித்திராண் பவராமன் தண்ணிள் உடயபக்த
 மறந்தி, பவராமன் ஆக முடிய விவ்! அங்கு
 கோபிதைகளுடைய ஓர் பக்தியின்
பிரேமை மாயாநய, நெய்வாக் காசாக்கி விட்டது!
 பவராமன் எவ்வளவு, முயற்சி செய்தும் அயர்ந்த
 மாயா பயன்பட விவ்! அவன் பவராமன் ஆக முடிய விவ்!

183

புனைபவராமன், அகீகோபிதைகளின்
 பாசுநீதனில், அடியநீற மறம்போரீலி முகீல, அமுது,
 ஒபதீகிரோகிமணிதளே! பாதவகூடதீமரீகளே!
 அடியேன் பஸுராமனே! உங்கிள ரமநீறவேயாம
 கண்ணை வேடிமீதரவிதிடுமே. கம்போலு, எம்மையா
 பயனிமடாமலீரோயிவிட்டது! இனிதரவிதமாத,
 மாநீல, எம்மவராமனிவடிநய, கொகூதரவனிநி,
 எம் உருவம் மய, முடியாடுகனிநு உணரிதிடுமே!
 என தெகீகி, அகூகாநீபவராமன்!

கங்கு அகீகோபிதைகளின், ஒரீயிதீகபிமோமைகிபீகீது!
நீ கண்ணை கலிசியா? அம்படியாறவீ?
நீ பஸுராமனை? எனதம் எண்ணிதை
 மரநீறிரீகள் அகீகூடிமை, கண்ணை உருவம்

மரநீறியது, பஸுராமனி உருவம் பிமீயகூடிமரநீறியது
 இதைமீபோவலே?
 யநீ பாயம் தநீ பவதி (நீ உனீள எது எதுவாத
 பாயினை செய்கிடுயேர்! அதுஅதுவாதவே ஆவாய்)

என்ற நிபயிற், பவகாவழ் உள்

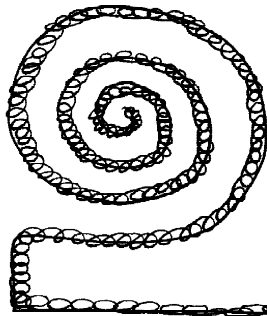
புத்தக உத்தகத்தகரல் / ஜகஜீவ நிவேஸ்
உறு, உத்தம், நடமு, மொன், மொருள், பனம், மொறு
மொறு மொருளீகநிள்

புத்தகிய உத்தகத்தகரல் / நாமருமக
எந்தமனதகரல் பகவளி செய்கா
அதே மனதகரல்

மணர்மணர் / எல்லாம் பறமே! அது எல்லாம்
நாமே! நாமே எல்லாம்

மறையம் / மறையம்
அதாவது நாம மோகியக்கம், வய கிழநில செயல்கிழநில
குதவிலிமறையம்! மிளிளர், எல்லாம் மறையம்! அந்த
உளக்கு அனினியம், எதுவுமீ கிளவிக தனிமையிறல்
அதுவாகவே திகிலுமாய்! தியாகவே அது இடுக்கீமை!
அதுகுவே மையினி, ஸ்வய அனுபவம் ஆன

அதாவது நாம மோகியக்கம், வய கிழநில செயல்கிழநில
குதவிலிமறையம்! மிளிளர், எல்லாம் மறையம்! அந்த
உளக்கு அனினியம், எதுவுமீ கிளவிக தனிமையிறல்
அதுவாகவே திகிலுமாய்! தியாகவே அது இடுக்கீமை!
அதுகுவே மையினி, ஸ்வய அனுபவம் ஆன

இவ் **மனம்** செயவந்துய் போகும்!
மாயா பவந்துய் போகும்! அது அதுவாகவே இருக்கும்!

இவ் **மனம்** மாறும்! இவ் **மாயா** மாறாது!
இவ் மனம் மாறும் என்றால் பிரதிமான்மய மாயையால்
மனம் மாறும்/நாம ரூப ஜகத் தூத மனத்துய்!

மனம் மாறா நாம ரூப ஜகத் தூத மனத்தியதால் மாயா
செயவந்து மாறாது! சிவநானிகளின் ஸீயய அனுபவமாதும்!

37

பாடல் 111

ஹே குருவேயா! உம்பரமதிருமையினால்,
ஸ்வய அனுபவ திருநீட்டியில்

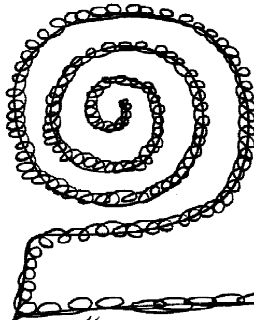
அதவரை சொல்லிய **உயிமை** யும்காணும்.

கேட்ட **எம்மை** யும்காணும்.

தாங்கள் சொல்லிய, சிவரகம்ய **நூல்** யும்காணும்.

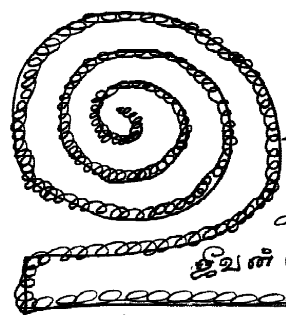
புத்தய்பட்ட **ஜீவனை** யும்காணும்! ரகசிக்ஷம்

நீசனை யும்காணும்! எம் **வரநிவாஸ்**

எங்கு தோக்கிலும்; **யாழை** நக்க மற நிறுந்து
 கடுக்கெழும். **எமக்கு** அன்னியமாய், எவையுமீ
 இலியே தேவாதிதேவா!
 யாருளி - சூரீக்கீதீ நெரிநீத மருந்து! என
 அனுபவ குறணிகளீ சுறுயர் **அறியு** நிதியில்
 ஆரம் பக்கில், சாட்சியாக நண்டுரைநீ தோழீ,
 அங்கீநீநமீகுறை **பேதமீ** விரும்பு வறுமியு! சுவிய
 தேரடி குறைக்களி அணிகீயமீ, வெய்யிவினீ மஞ்சார்
 என மாயமாயி மறைநீகன!
 எம் **வாறுயு** நிதியில் சூர்வ சாட்சியாகவியினில்
 நெரிநீத உணர்நீகோமீ! அங்கீ நாம பே, ஜக ஜீவுக்
 கோநீநமீகளீ எவையுமீகர குறைமீ.
 உண்மையுமீ, எய்தையுமீ, நாமருபதீதுடன் காணவுமீ,
 உணரவுமீ (முடியவிலி) எய்தவுமீ என்னுமீ நமீ கிருதாவமீ,
 வெய்யுளவிலி மண்பாண்டமாக, கிருநீத ரஜமீ, வெய்யுள
 யமீ
 விலி, செவலீயுமீ & கேடயதுமாக, கிருநீத ரஜமீ,
 தீவர்குருயாமீ இஷ்டமீ/என்ற வாகீகீனீ நிதியில்
 கிருநீத ரஜமீ & நாம குறையுமீ **முணாறுக்கு**
 அன்னியமாயிலி, எவையுமீ பேரவ

187

சூரகஸ்யம்
என்ற நூபாங்கிய
தன்மையினல் எனினும்
நியய குளரதமாய்மம்
அவையேதாமாய் நாமே அதமாய்
ஆன் குக்திநிசியாக்கி தன்மயன்கே

பரமாதிய மண்ணுக்கு, அன்னிய அரிசி,
என்பதுவே மத்தியம்! அவ்வே, உணர்ச்சியுமாதீத்
தாயம் **அகண்ட** ஜோதியான தரங்கன்!

கண்ட ஜோதியாய், என்முன்பிறகொகுகிசின்.
(அகண்டஜோதி அளவிடமுடியாதது! கண்டஜோதி அளவுக்கு
உபபட்டது)

ஆனால் ஜோதியுள் ஒன்றே! சாங்கன் மகிடுகுதவர
அருளிய **சூரகஸ்யம்** என்ற நகஸ்யமான,

நூலு தாங்காந கருத்து கொண்டு, என்மையம்
அந்தரவாகவே, ஆக்கிய தன்மை யினல் **அந்நூல்**

நம்கிருவருக்கே, அன்னியமாய் கிலியே திநிசு,
மற்றும அந்நூலம், பந்தமீசுடகீவதாத, தேவநீரிய
அந்நூலம் **ஜீவதாத** நகரியமும் இலிசு அனவகநி

ரகுகிதே, தரிசுகரகைகள் எனமயர்கன் **அசுதகய**
தேவநீவநிசு என்வரமே பரமாதிய;
மணிகையம் / மணிகைய / **பரமாதியம்**

அவையளமாதமும்! யாமே அது மாதமும்! அகண்டே
பரமாத

“பந அர்த்தம்!”

① சிறிய மகி ற்பாருந்திய யாம், **“ரம்”**
“சிவம” தீவீகியதரல், எந்த

சின்னமும் கிரீவாத, அகண்டபரிபூரணம் ஆனே!

யொருள் :— நாமரூப ஜக ஜீவ ரசாரூபம், ற்பாருந்திய
மாய வாய்மை ஸ்தீகியம் என நமீகயதே,

சிறிய மகியாமும்! வாக்கே யாழ் கநதயாத,

இருமீதரல், வாக்கை குறைக்காமல்! வாக்கை

குறைகுறையார் யாத) கிருக்காமல்! கண்டேகு

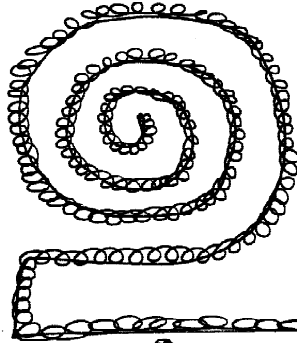
காட்சி, நொண்டேகு கோவல், உண்டேகுகம், என

விஷய அபிவரு சிறிய மகியாமும்!

கச்சிறிய மகி தீங்கும் போது, ரல்வாய் குன்றே!

எல்வாய் நவமே! எல்வாய் நவமே! என எண்ணி

எண்ணி, நன்மை மையே என னுயது **மகியநீற**

“அறிவாகும்”

இந்த அறிவு பிறகா சித்வம்
போது, சிறிய மதியும்; சிறுமையும்! இயல்பாகவே,
நீங்கிவிடும். அங்கு ஐரவி, மூல சமயம், வரி குன்றம்

மூர்க்குகள்

சின்னங்கள்

(அடையாள சின்னங்கள்)

இயல்பாக மறைந்தவிலும்! இயல்பாக மறைந்த வேண்டும்.
மறைந்ததை ஆக வேண்டும்! அதுதான் தியதி! அதுதான் விதி!

② யரிவுடனே யணங்குவதம் “உபசாரமே”

பரமார்த்தத்தில், எந்த யணக்கமும் கிரியவே கிரிவி!

யொருள்:— லொள்கீகத்தில்: உபசாரம்; உபகாரம்;

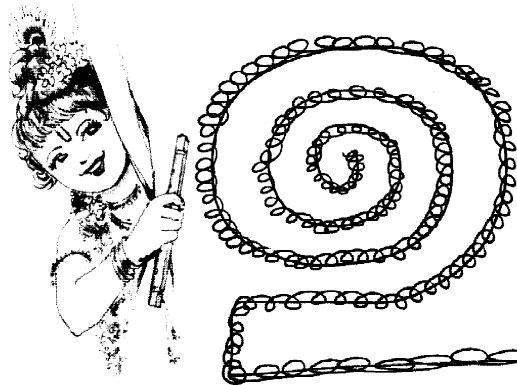
தானம் தருதல்; வந்தனம்; வந்தியாடு; வந்தி குறை

கடைய்யாடு, என இன்னும் நிறைய உணர்வு!

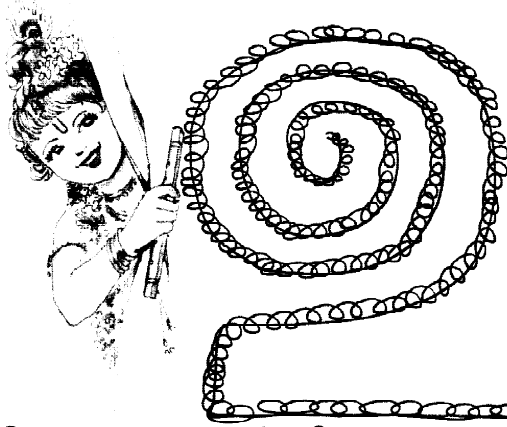
உதய்கீகத்தில்: “உணக்கம்” (வந்தனம்)

வந்தியாடு என கிரணம் மடலும் உணர்வு! மேலே நகர்விய

லொள்கீக குறையும்த்; உதய்கீக குறையும்த்!

உயசாரமே ^{யன்றி} உணர்மை ^{அநிய}
 காரணம் இவ்விற னீய ஆய் எதிர்பார்ப்பு
உணர் எதிர்பார்ப்பு இருக்காவிட, ஏமாற்றமும்! அதல்
 தடுமாற்றமும்! அதல் ஜயமரணம்
உணர் என ஸ்ரீ மஹா னீகர் சொல்லக் கேள்வி!
③ பாசம் உண்டாதல் ஜீவன் உணர்!
ஜீவன் உண்டாதல் ஐகத் உபகம் உணர்!
ஐகத் உண்டாதல் நாசம் (கந்தகா) உணர்!
யொருளீ நாமமே கூறாதல் உண்டாதல், அதை
சொந்தம் சொண்டாத, நுருவன் உணர் சொந்தம்
சொண்டாத மயவதுக, பந்தம் இயலிமாகவே வந்தலிவீ
பந்தத்திலீ சிக்கியவதுக, கர்மாய, அதற்கு கணமறணம்
அயல்யம் உணர் அயனே பாக்கியலிளக்க ஜீவன்
ஆம்

ஜீவன் உண்டு எனக்கு, அவன் ஜீவ குமர் மகாநா,

உணவு உடை அருபியம்!

ஆகிய கும் குன்றையம், கொடுத்த அதற்கு, துன்பம்
துன்பம்! உண் படன்ற தியயின்

ஐகநாமம்

காமா

ஐகநாமம் எனக்கு, அஃ ஐகநாம குயங்கி, குயந்தம்,

குயந்தம், மாந்தம், மாந்தம் குயங்கி **மாயா**

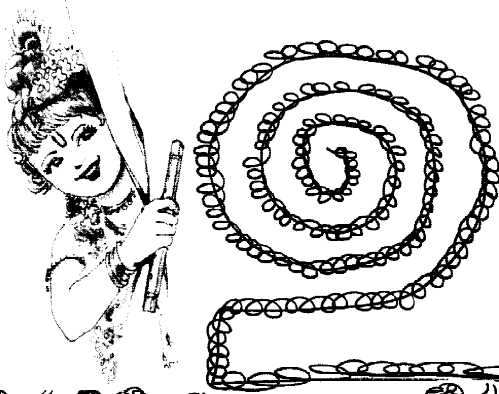
குயந்தம் குயந்தம், கருக்கரயாகிய **சுயம்!**

சுயந்தம் அயந்தம் உண்டு

மேயெகைய குன்றையம், **நாமநாமநா**

உணாமல், எல்லாம் **மண்ணை** அயநாமம்

குன்றையாகிய, **பாடம்** என உணர்வதே, ஆகும் தாரதம்
என்ற தீயன் குத்தியாகும்!

4 "நீர்க்குணாம்" பிரமம் குணம் சூனம்!

"நீர்க்குணாம்" நாமமே உபகத உண்மை என நம்புதல்.

நீர்க்குணம் நம்புதல்! நீர்க்குணம் எதிரியும்! தவறு

"அக்டுணாம்" என் லும், தவறுகின்றவாடும்!

யொருள்:- எல்லாம் குன்றே! அது கூட சிவமே!

அக்டு கூட சிவமே. நாமமே கூட தீவர்க்குணம்,

அணயகம், ஆகும்! ஈனியராதிக ஈனியம், "சூனம்"

ஆதி தமக்கேதாமே விளையாடிக் கொண்டு இருக்கிறது

அவ் விளையாட்டின் அடிமதி "மாயா" மாயாவின்

காரியந்தன், மாயா "மாயம்" மறைவிகாரமே,

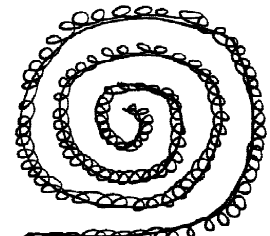
உலகம் என அறிவாவி உணர்ந்து சந்தேகம், காங்கம்,

தவக்கமயம் தீங்குவது, "நீர்க்குணம்" சூனம்!

தவநேர ஷ கோர குணந்த ஈனம், தவறப்பட்டு துன்பத்தையே

உண்பவாத யாவின் மண்ணி, சிவநின் குற்றம் குறை,

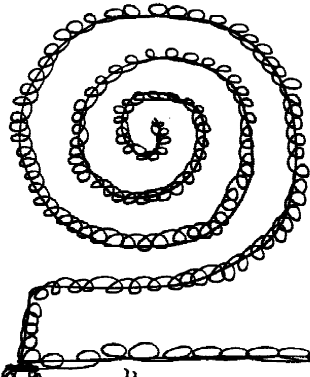
கரண்பதவேயே, நாட்டம் உள் ளவறயில்

சொல்வாழ், செய்வாழ், மிறகுக்குத் துன்பத்தை
கொடுக்க, அதிலி கிளம்ப அடைவது **துர்நாடம்!**
 ஆம்.

நான்! எனக்கு! எனக்கு! விடகுடியாகவதும்,
அழகீகார, அதிகார, ஆதிகீத, உடைமை, உரிமை,
மறவமரணம், வயலகம், ஹோஸம், குடு, சுடரின!
கிழைக்களோடு படி, **மலமாசிய** நடுவரை
வாசினைய, சூ கவனக்குறைவரல் (அறியாமையரல்)
ஹருஷி வருஷம் திருஷம், ஐனனமறமை பெய்துவது,
அந்நாடம் ஆம்! "

குருவயக்கு திரீதீனம், நாடம் குருக்குமாயின், அவதையை
பக்குடு கிடுமையாகல், அவன் வந்து **வந்த** கர்மா!
முடிவுதும்! வேறு பெரு **பொந்த** கர்மாயும்!
ஆகாசிய கர்மாவும், உதரவு முடியாது உதரவு பெய்யாது
கியலீமாக நடைபயனும் கர்மா, அவன் அருந்த கயின்
அகமா நடைபயனும் முடிவாக படியரல், அவனுக்கு கியலீமாக
கர்மாயின் **பிரதீத** குறைந்த குறைந்த தாடம் திரினுவும்
உவ்வேனடியின் அலுவலாரும்!

5 "பரவிய" இது உறமான நிச்சயத்தினால்,
பரமான "எம்மிடம்" யாச் சாநீகியாநகை!

வொடுள் :- பரவிய உறமான நிச்சயம் என்குலி,
பரந்து! விளிந்து! எவ்வாமாய்! எவ்வோய்!
ஏதமாய்! உள்கி நாடகிடம் இவ்வாமல், அநீக

"ஒன்றே நிறைந்திருக்கிற வெண் பேரறி
வுடன்" சுடி, அதுவாய் இருப்பதை,

பரவிய உறமான நிச்சயம் ஆகை!
இதுகாள் காறக தன்னிலீ வயிக்கு தன்னிடமே காள்

"ஆனந்தம் அதுபவிப்பவரை அப்படி
தன்னிடம் காள், ஆனந்தம் அதுபவிப்பவரை."

சாநீகி! வமளலா சாநீகம் "
கையாள் "நிறைவாக" அதுபவிப்பவன் ஆகை,
அவரை துவன் குக்கன்."

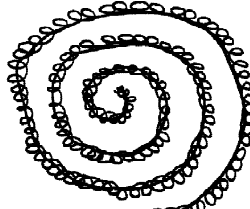

உன் ஈ மாயா மனமாளது, மட்டுகு கருமயாநீ,
மஹாதீதாசியது அதாவது, அறிவாளது!
 யின் மேறறது ஆனது! யின் அதுவே நான் ஆனது!
 அதுவே மனசீ மஹாதீதானது!

கருமீகை என்னுள், உவகின் திமயிலி ஈ-யாக வேறமீகை
 என சொல்லுகின்றேன். ஆறல் அறது, ஈ மஹானீகர்,
சந்தேகதீதாஸ் "வருமீ" **நராங்க** முல்!
 நாரங்கதீதரல் வருமீ, மனசீ **நவக்கமுமீ!**

நவக்கதீதரல் கோனீ யுமீ, அயர்வு, சோர்வு, கவலையுடன்
பயதுக்கமீ "சுமீ" கிரமய துக்கமீ, மட்டுகு
 கருமயாநீ தீங்கி, **நவக்கமீ** அருமீகை

குடு ஆண்! ஒருமண்! ஒருமீயி!
நான்
 அது நான்! மட்டுகு யுமீ! எனதன்நீ. நான் என்னுள் எனது!
 என்ன சொந்த மட்டுகு மாகதீதரல், சுந்தி அருநி அருமயது!

ஆர். பாலசுப்ரமணியன் என்பவர் எழுதிய "பிள்ளையார்"

பிள்ளையாரின் பெயர் யாழ் அழியா நகரம்

"ஜீவன்" எனப்படும் இரத்தினம், எம்மக்கு
 கிருமா கடாசுடிகரம் அம் **பந்தகம்**
 நியந்தி ஆகிய யாழ் **சிவம்** எனப்படும் இரத்தினம்!

7A யாழ் அழியா நகரம் இரத்தினம் எம்மக்கு கிருமாயார்
 ஆதாரமாகும்!

8 தேவமொழி இரத்தினம் எம்மக்கு கிருமாயார்
 தாராளமாகும்!

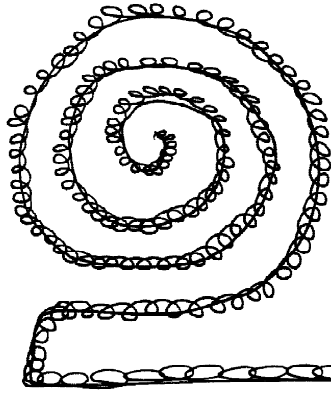
9 சிவம் கிருமாயார் இரத்தினம் எம்மக்கு கிருமாயார்
 எரிந்திருக்கிறது!

10 சிவம் கிருமாயார் இரத்தினம் எம்மக்கு கிருமாயார்
 எரிந்திருக்கிறது!

புத்தி யாழ் கிருமாயார் **கூற்ற** உளர்வியல்

மக்களிடையே அழியா நகரம், எம்மக்கு கிருமாயார்,
 சாலை நகரம், **அறியாது** (புத்தியான)

ஆதாரமாகும்!

198

ⓑ தேகாதி ஷாடுபதகயம்; தேகமோஹ ஷாடுபதகயம்;

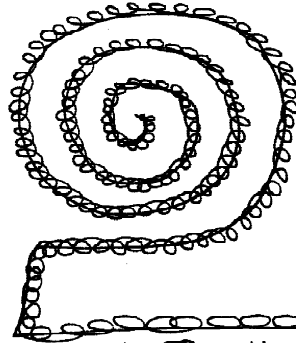
“**காஸ்தாம்**” ஷாடுபதகயம், உலக ஷாடுபதகயம்
 ஷாடுபதகயம், தேகமோஹ ஷாடுபதகயம்

“**காஸ்தாம்**” ஷாடுபதகயம், உலக ஷாடுபதகயம்
 ஷாடுபதகயம், தேகமோஹ ஷாடுபதகயம்

Ⓒ மனம், மனம், மனம் எனும், நினைவு “**கற்பம்**”
 உலகம் “**கற்பம்**” ஷாடுபதகயம், ஷாடுபதகயம்
 ஷாடுபதகயம், அறிவு விர காடுபதகயம்,

“**கற்பம்**” ஷாடுபதகயம், உலக ஷாடுபதகயம்
 ஷாடுபதகயம், தேகமோஹ ஷாடுபதகயம்

Ⓓ உலகமோஹ ஷாடுபதகயம், உலகமோஹ ஷாடுபதகயம்
 “**கற்பம்**” ஷாடுபதகயம், உலக ஷாடுபதகயம்
 ஷாடுபதகயம், உலக ஷாடுபதகயம்
 ஷாடுபதகயம், உலக ஷாடுபதகயம்

மண. பெண். வயாள்.

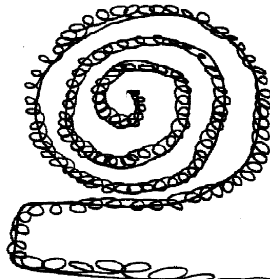
மயக்கிப்பே அங்கு **கூர்** நகைமாதலால்
கவநி கிணை சூரமலம் என்கார்.

அவடி அங்கு திருந் **நாயடியின்**
என்றி மீட்டுமேயர் சூரன் கொண்டு **எம்மை**
ஸித்யரம் **பிரமாதிமர்** என சூக்கி
விட்டார்.

சந்தேகங்கள்! பவபாசங்கள்! ஜக ஜீவ
பர மயக்கங்கள்! இவை அங்குமே **ஓர்**

ஸித்யரம் தீங்கிவிட்டது!
யொருள்: இவ்ஓர் விஷயில் தீங்கியது என, குறியீ

பெறப்போது, என் குகந்நகர ருக்கு சிந்தைகல் வயு
வடைகிறது! அவர்கள் குங்கள் சாதனயின் அகிக
கால அளநய கணக் மீ பார்க்கீது:— இவர் சொல்லுமீ
கால அளவு என்ன? நகர கால அளவு என்ன? என
குகந்நகர உளர் கிடுகம்!

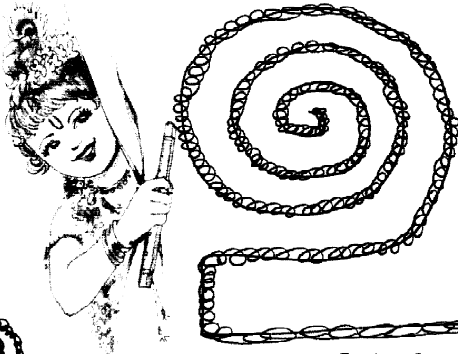
முன்பே படிக்கட்டின் கதை யும்!

கருத்து குடிச்சின் கதை யும்! நொல்லி கிருக்கெனும்!
 முன்னம் அதை நாமகம் படுத்துகிறோம்: **மாடி** யில்
 ஓர்காஜம்: **99** உறுபடியில், ஓர்காஜம், அருந்த
 திசையினம், தீமாடி ஒருவரின் கண்பகு உண்மை!
 ஒருநாள் கருத், மாடியில் வைத்து விட்டால், **நீ**
மாடி உறுவிட்டால் எளிமையும் ஸ்திரியமே!
முறுவியுடியே படிக்கள் அனைத்துமே மறைந்து
 படியோ! மாடியோ! தீவறிய களவர்களோ! உறைய
 களம்போ தீவறை குடியாகும்! அமை அனைத்துமே
 நயம் யாகவும்! நடக்காத களவர்களும்! எதுவுமே கிர்வாக
 களவர்களும்! தீ குறியனே, **ஸ்திரியமாகவும்**
 உறை குடியும். நடந்த அனைத்து, களவு நிபயிற்சுட
 நீ காணவோ, உறைவோ குடியாகும்! உறுவிரமாண உண்மை
 யானும்! அலை போல், உணிக் குழிவி, விருந்த **நீயே**
போய் 10 குடிக்களில், குளித்து குடிக்கை
 அவித்துக்களவும், குடிக்கைகள் அவித்துப் படவிரிவி
 என்மே நொருநாளும்.

10 பது முடிச்சை, அவித்தகாவி மலகம், கருத்து
முடிச்சு, அவித்தம் அவித்தந்த நிதியில்,
உயாணந நீங்கி, நீ ஆண்டி அமையலாம்.
முடிச்சு அவித்தந்த **மறுவிறுடியே**
கயிலம் கொது (விளையல் கொது) முடிச்சு பேரட்டவது
இருக்கமாட்டான் (விளையல் மனசும் கொது) **நீ**
ஒருவனே ஆண்டவடிவாக இருப்பான்!

உனக்கு அன்னியமாய் நெய்யும் நயரும் இவ்வயை இவ்வீ!
அவயை அந்த நூ விறுடி என்று மறு விறுடி என்று,
மொல்லும், காவல் கணக்காகும்! நீ யோ கரலாத நீ
மா நயன்! ஆகவே மே வே நகரின், சுந்தரகவிகள்!
பயபாசவிகள்! ஐ க கீ ய ப ர ம ய கீ க வீ க வீ க வீ!
உன் ம கு ம ய பிற நீ தி ம ய கீ க மா க ம! ந ந ய
அவயை! அவயை ந ய! எ ன உ ய கீ க க வீ!

9 தூவம்! சூட்சுமம்! மூலம் (காறண உலர்) ஆகிய, சூன்று உலர்ச்சியும் காறணம்! கம்பித நாம வேங்கியும், காறணம்! தூவம், சூட்சுமம், வரீதமாமம். எவைகளையும் காறணம்! ஸ்வாமீயாமாத உருக்கி குவம்!

வாசுள் :- தூவம் :- பச்சி கிந்தமீபணி னாசி படை, மாமீஸமிண்டமான, புண்ணிய பாய விரிசும்புந்த

பிரார்த்தவ உலர்
சூட்சுமம் :- மனோவடிவம் | எண்ணிக்காவி

உருவானது. எண்ணமே தரிமா! கரிமா யே எண்ணி! இது
கணவியர் திவியர், நுக குவமேது, தூவகீதர் வேலி, அல்வாத சன் னையினர் (தூவம் பிணமாக திடப்பதற்கு) உருக்கியவர், தரிமா கிரீடம்!

மூலம் :- இது எண்ணமற்று, மனமாந்து, நம் ஆக்காடினி, இணை தித்திப்ப (சுவகீதவிலி) இதுவும், மனோவடிவமே! ஆதல், எண்ண கிரீவகீதகீளையினர், சூட்சுமமாக கிருக்கிறது! (இவை சூன்றுமே வந்து கிருந்து மனறயக் கூடியதே! இது கிருக்கிறதில் பல் ஸாஸ்சமலிவ்

இளைஞனின் தாய் எம்மிடம் வந்து போகின்றாள்

ஆகவே, மருமகன் கம்பளி வடிவம், தாய் குன்றிநீரும்,
காயம் தேசம் என்ற **அடம்** அவைகாரின்
 நிகழ்ச்சிகளை, போகும் வர விலகும் பற்று வர விலகும்

வியாபாரம் எனும் பேச்சுமொழி. உண்மையல்ல.
 ஆகவே பிரம்மம் சந்தியம்! இதை மீள்க!

10 ஆவரண மயக்கம்! விடவேய் கவக்கம்!

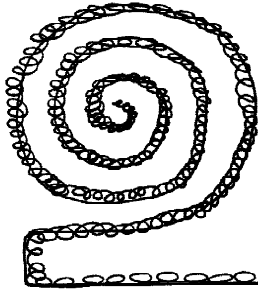
நீவிதியதனை மயக்கம்! "சகஜானாமாவாய்"
 பிரகாசிக்கிறேன்!

பொருள்:— எல்லாம் மண்ணை! (பரமே) எல்லாம் மண்ணை!

(பரமே) எல்லாம் மண்ணை! (பரமே) என உன்னமடி,
 உணர்ச்சி விட்டால், நாமமே, **ஆவரணம்**

என்பது அருக்கம் ஆடி யுள்? எம்மடி அருக்கம் கியல்பம்? எம்மடி
 அதன் மூலம் உண்டாகும்? **மண்ணை** (பரமே)
பொருள் (நியமகவாணி) பொருளை ஆவரணம்!

இது சூழ்நாமமே, தேவதூதர்கள் என நம்பியதாக,
 உணர்வாயாகக் கிடைக்க முடியாது, ஆகவே அவை மீள்க!

அவீவாவுரணாங்கர் **மாயா**

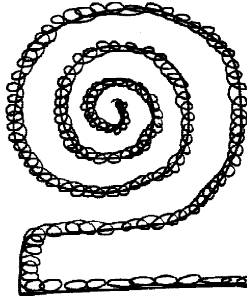
சொபேங்கர் எனினும், அதை **மலை** வடிவில்
 திட்டிவிட்டபடி, **பற்றுமாயு** நடைபயிற்று

அவைவகுத்துப் போவதுமீ, தொழீயதுமீ வாங்குவதுமீ!
ஆயுதவே யன்றி உண்மையல்லவ அவைகள்
 நானும் அல்ல, நமீகுடையதுமீ அல்ல! **சும்மா**
சுகமாக பார்க்குதீ கொண்டு இருக்கரவீ;

அமீயொருள்களினி, ருக்கீகம், மோறு ஆம், குறாசையுமீ,
 உளின விடலேய கவக்கம், துணிகிவிடுமீ! குது எருத்
 விதுடி துணிகியகூர, அருத் விதுடி யே, எருத் **மயிநீ சியமீ**,
 சூயமீ சியமீ குலீவாக, சுக ஜானிமாயாய், பிரகாசமாய்!

பிரகாசமாய் மாயா வாக் கியமாயிய
பிரம்மம் என்ற சுக்கியத்தி, உளினபடி உளின
 நனோம்
 அருக்கவிதுடி யே, அதண்டானருக்கம் மெத்து, தீவன
 குக்கிடுகோமீ!

யொருளீ சுக்கிடு வாக் கியமீ யடி, உடலி உலக,
 மறக்கருயோடு (உணர்ச்சியோடு) கிரகே எளினமீ!

கூலில், ஓடீயம் பிறகீனா யோடு

கூடு றீயம்; பின் ஆயம் பிறகீனா யோடு கூடு றீயம்;
 பரமமீயம் பிறகீனா யோடு கூடு றீயம்; பிறமீயம்
 பிறகீனா யோடு கூடு றீயம்; கூடிய **ஸத்ய**
 வாக்கை ஓது, அதுபயநியில், அயர் கிருமையால்,

சூய்க்கோம்! மது விருடி, **அந்நிபா**

நாந்த நியில், சகஜமாக யே, கியல்பாக யே,
 கிருக்கிறேன்!

12 **தக்தீயம், அஸி** ரீயல்பாக
 வாக்கியத்தை, ஸத்திர கிருமையால், சிறமனம் செய்கு

அய்யாகம் செய்கோம். "அதல்" பிறமீயான்ம **புத்தி** எமக்கு உண்டாயிற்று.
 இது மனத்தைக் கள் கிடைக்கிறது.

13 **அஹி** ஆயம், அய்யாகம், செயல் செயல், ஆம் பிறமீயான்ம
 யாயன் தரவே மறைத்து, **அந்நிபாந்நம்**

அறிய பிறகாகிடுகது! இது சரியாகாட்சி நியியாகம்.
 இவ் வறிய, கியல்பாக யே, பிறகாகிடுகது!

நீர் அநுபவக்

தன்மை

யால், பிரமீமா னந்தம் அடைந்து, "அநுபவக்"
உயல்பாக இருக்கிறேன்!

யொருள் :- தத், தீயம்; அநியின்படி "அது" வாகவே

நீ இருக்கிறாய் என்கை; அது அவன்

(நியமவான்) அவன்; அவன் அது அவன்

நாய் இருக்கிறேன்! என்கை உணர்வால் உணர்வு

யுடைய உணர்வு, நுட்பியல்கரை, அயனி சிறுநீ யிறவு

"புசித்த" மணிகள் புதிப்பு / சரிவரு சமரால்.

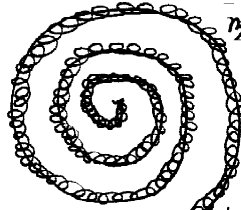
அந்நுட்பியல்கரை, ஜீவமந்தம் அறுபட்டு, சாடகி மரபினிய்

புதி, அநுபவம் நுட்பி ஏற்படுகிறது. இதை உணர்வால்

போல, பிரமீமா னந்தம் புதி என்கை!

(B) இது பிரமீமா னந்தம், புதி யானது, அநி வாகமநிய,
தன்மை யிறவு, அது சகஜான்காயல், இயல்பாகவும்;

அந்தி பயல்கை இவ்வாறு சகஜமாகவே இடை சகஜான்காயல் பிரமீமா னந்தம்.

நி: அதிசயம் என்னும்?
 தேர்தம், கிருஷ்ண,
 பரந்தம், மறைவு
 திவைகாரில் எதீ கோர் வியம்,
 பதியம் விருஷபகம் அசிய
 ஆசியம் வியம் இரங்கம் என்ரும்
 ஓன்றே என்ரு பரிசுரண ஆனந்தம் ஆனம்!

அந்த சாட்சி மாயை, மேலோங்கும் பூவு
 அது சரியசாட்சி நிலையாகிய, **அகார்பாஸம்**
 மாயையாக, நீயயமாக வேமாறி விடுகிறது. இது யே ஓர்
 அதுபவகுறையின், முடிந்த முடியானும் இங்குரை

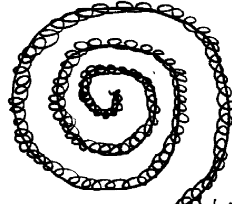
அதிசயம் அடையக்கூடிய எதீ கோற்றும் ஆனம்.
 இது உமகீடு அன்னியகில் வாதன்கம்! தான்தரண நி:!

இது **பிரம்மாணந்தம்** ஆனம்!
மனம் ஒலியாகும்; மனம் **மயக்கம்**

இருக்காது! இக்கே குடியாகும்! இக்கே இயவந்து
 பொருளீ: மனைஎன்கவே, நாம பே **கற்பியல்**
 என்னவீ களா கும்!
 இவ்வண்ணவீ தர்

சர்வார்ப்பணாத்
 தான் அகிந்த நாசமா அம்! அகிந்த
பிரம்மாார்ப்பணாத் மேலே அகாரி
 மன என் னைக்காவு, கோரீ றிய, மறையக்கே நாசமா அம்!

சர்வார்ப்பணாத்:— எவ்வம் அயன் அயல்! எவ்வம்
 அயன் பொருளீ! அயனனி அதுவும் அநதயாது
 என்யகாவம்!

அதிசயம் என்னால்?
தேற்றம், இடுயி, மறந்தம், மறைவு

208

கிணைகளில் எக்கேள் வியும்,
புதியல் விடுமாமல் அடிய
அதிசயம் வியயி இல்லாமல் எல்லாம்
ஒன்றே எந்தயரிதழை அருந்தமசூழல்!

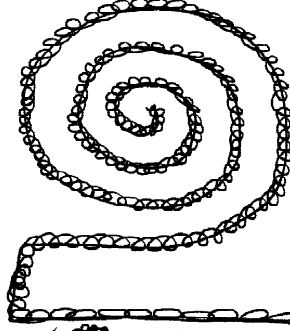
அந்த சாடகி மரவரி, மேலோங்கே லாது
அது சீவசாடகி நுரியாமிய, **அகஸ்பாஸீம்**
மரவரியாக, நீயயமாக வேமாறி விடுகிறது. இதுவே ஒர்
அனுபவகுறணியின், முடிந்த முடியாமல். இவ்வுரை

அதிசயம் அடையக்கூடிய எக்கேள்வியும் இது.
இது உமகீடு அன்னியமில் வாநனீமை! தான்தர குண நிய!

அவைய **பிரமீமானந்தம்** ஆமல்
மனம் அல்லியமல், மன **மயக்கம்**

இடுக்கேறு! இடுக்க முடியாது! இடுக்க கியவந்து!
மொருளீடு - மனம் என்னிலே, நாம பே **கற்பீனாமி**
என்னவீ களா மல்!
இவ்வெண்ணைகள் **சர்வாரீயபணத்தலை**

தான் அறிந்து நாசமா மல்! அடுத்து
பிரமீமாஸீயபணத்தலை மேலோசாநீரு
மன என்னீ ஸகீதாவ், கோனீ நிய, மருமயக்கீடு நாசமா மல்!
சர்வாரீயபணம் :- எவ்வாட அயனீ செயல்! எவ்வாட
அயனீ மொருளீ! அயனனீ நிய அநுவுய அருதயவ
என்காரமல்!

16. முக்குண பிரிவு இல்லை!

17. துர்குண ஐகம் இல்லை!

18. இவ் வரணத்தினால் பிரிக்கப்பட்ட ஜீவன் / ஈசன் யாரும் இல்லை!

19. நபர்க்குண பிரிவும் சாரஸ்யமும் நிரூபணம்!

யாரும் இல்லை! முக்குணம் எனும்பது வாக்கிய விளக்கமேயன்றி உண்மையிலே இல்லை! சொல்லம் படுகிறதே அன்றோ?

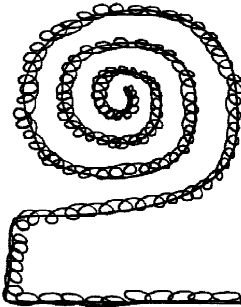
அறிவாமை இன் ஜீவனுக்காக சொல்லப்பட்டது

அறிவாமை அபிநீததன்மையற்ற, ஜீவனுக்கு இல்லை! அதன் பிரிவான முக்குணமும் இல்லை!

20. சொந்த மந்தமாசுபிணைப்புகள், அனைத்தும், மனிதவான மணி என

ஆகிலிடலால், பந்தப்பட்ட ஜீவனுக்கு இல்லை!

மந்தமப்படுத்தும் ஐகமும் இல்லவே இல்லை!

அரியமாமயின் ஜீவன் பேறு! ஈசன் பேறு! இரீபயேகரி.

மொன் ணன் ணக்காரி, ஜீவன் நான் என ஆதன்!

மொயாநாய பற்றியதன், ஈசன் நான் என ஆதன்!

ஜீவன் மனதை வெற்றி நடி யாதுமே, ஈசன் மொயாநாய விடே நினைவம்.

அரண்மை ஜீவன்!

நிர்ணயம் செய்வதில், செயல்படுத்தும் உதவி காடு, அந்நேரம் ஜீவன்! குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன்.

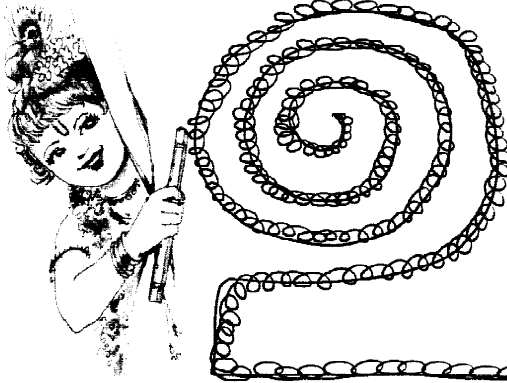
விளையாடும் நினைவம், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன்.

அனைத்து குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன்.

குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன்.

17 ஜீவன் குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன்.

அனைத்து குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன், குறிப்பிடுகிறேன்.

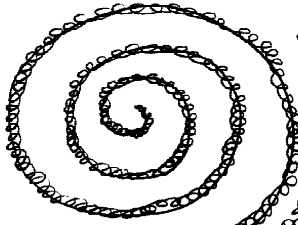
⑥ ஸீவய அறுபவம் முதிரீச்சுரி ஆரம் வரை,
 நிக்ஷிபாஹர யணம் விடபாகரது அஷ்ட

வேறு எந்த நூலியும் நொடபாகரது.

வாரூள் : ① இவன் முக்தருகீடு, அநியாபாதிதநின்,
தூநீறயும்! அவற அநிநீடு அநி யாதுகநின்,
பேரநீறயும்! வருவது இயலீபே, அஷ்ட அவை இஊர்
 டையமே, சம்மரக வநீறுகீடுகாஸ்து, புஷ்பாநீதலி ரயன

கணம்மம் களிம்படைவாநீ, உணம்மம் மகீசிய வகீகாக,
உணம்மம் ११

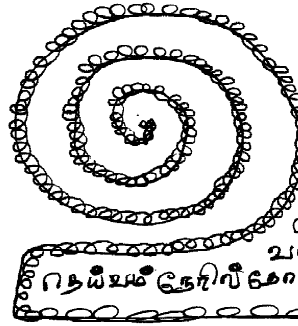
⑦ உததலியக, கோர குறை விக ருக்கே, உரிய காலமாக,
 இருமீபகரலீ, தூங்காமல் தூங்குமே (ஸூரிசூயஸ்)
 வரும் வரை, (ஸூரிசூயஸ்) மயலுமீ வரை, நிக்ஷி ய
 பாநாயணம், விடவேண்டி டாடீ ரனீறு, எம் அநிதீறு
 குதீறகநிநீ, பாநகநிநிதம் பனிநீறு வேண்டி தென்கே.

சுர்வாசீயபணத்தில் (212)

குருமயாக விட
நிலையில் அவன் மொருளாக
புழ அவன் மயவாகயம்,
அகிலமந்த மடபயவகாஸி
இயங்கி இருப்பீய் இயக்கமே
உடமயயும் திவீ ரளிபடு
மந்தியம். அகிலமந்தியம்
நெரியமயம் கர்மநடமடபய ரளிபடு உண்மை.

தீவன் குகி மந்தியம், அறிந்தியம் ;
அறியாமையம் ; இவதீவர்க குகி, துரியம் இனிமையம்
மெய்வாய் என்தம் ; இவமாய் பேரத்தியபவர்க்கு,
இவர்புணியம் ; துத்தியபவர்க்கு, இவர்பாயமே ;
மேமே என, சரளித்தியம் மொலித்தியம், இது
யுத்தியம் நமசினைக இல்லாமல், மெய்யுமேன,
யுத்தியம் நமசினைக, உரிமவர்க்கு க்கே யுமே
யுத்தியம், யுத்தியம் நமசினைக மறித்தியம் மொலி
உரிமவர்க்கு, இது விதி மெய்க்காயம்!
இது அவர்பாயத்தியம்
என்தியம் மந்தியமாயம்! இவ்விது மெய்யம் மெய்யம் என்தியம்
மெய்வாய் அவன் மெய்யம்! அவன் மொருள்! அவன் மெய்யம்
அவையாத், என்தியம் சுர்வாசீயபணம், மெய்யம் நமசினை,
அவன் மெய்யம் மெய்யம், இவ்விதிகாத கத்தியம். மெய்யம்
அறிந்தியம் அறியாமையம், மெய்யம் கர்மநடமடபய மெய்யம்
இவ்வாய் அவன் மெய்யம் மெய்யம், என்தியம் மெய்யம் மெய்யம்!

அதிசய பந்து & (23)
 நண்பன் எனக்
 நடையது, குதிரி கோன்
 குதநதயம் எனதும்
 நடையம் மனுஷ்யமம்
 என்னுந் தியிலி மனிக
 யமலிந்தான் தெய்வம் உரும்
 நடையம் குதிரி கோன் குத மனிக யமலி கோன் குத

18

இவ்வு இறையே சுத்குரு! சுத்குருவே கிறை!

இவ்விரணம், **ஒளிமுறை** தன் மையமலி,

இவ்வு சுத்குருவானவர், ஸ்ரீமாதா! ஸ்ரீபிதா! ஸ்ரீ சுத்குரு!
பந்தநண்பன் (அதிசய பந்துக்கள்)

என ஆகி விடுகெடுரி! ஆகவேதான் எம் ஸ்ரீ நிம மயானன்,
 மந்தியாசகதீமை போட்டார். அகரவது, அவிவாஸகமரவது,

சகாயமுமீநிலை என்னு வணங்கி உந்து!

இவ்வாக்கியதீயல், சரீவாரீயியனும்! பிரதமாரீயியனும்!

அடங்கிலிடல என, பிரமமனமக ரமாரீயலவாய்!
 ரயாருளி:— ஸ்ரீமாதா! ஸ்ரீபிதா! ஸ்ரீகுரு! ஸ்ரீதெய்வம்!

ஆகிய இவ்வு நானும், அடங்க **ஒளிமுறை!**

அடங்க ஒளிமுறை! அதிசயமான பந்துக்கள் சூயர்!

ஒளி முகையல்:— உன் உடல் சூயமுதமான, எல்லா
 உறவு = அன்து தயி! அக்கா தவிகை! மரமர மகதீயனன்!
 தமீகரயாட்டி! யோன் யேக்கி! கிறையகருடன்,
 துணவன்! மனைவி! குதந்நதகர்! அம்மர்! அய்யர்!

“இவை கிந்தனையே தனி நினைவே! இவையே
 எளிமையானவை!”
உறவு
 சிறந்த என்மையுடைய தூரத்து உறவு சூழல்!
 நட்பு என்மையுடைய பழக்க வழக்க
 தோஷங்களை மீட்டி மீட்டி மீட்டி, உறவு சூழல்!
 நடுநடுக்கம் அல்லது அமைதி, எம்மடி இருக்கிறது என்கிறீர்?
 மெலேகையான அடம்பிய
பூச்சி / போன்று, உன் உரிமையை உரிமையாக,
 சாம்பலெனவே, அதற்குப் பதிலாக, உன்னை
பிறப்பிப்பிறப்பிக்காது உன்
 வினையால், என்ன செய்ய முடியுமோ? என்னை
 செய்ய வேண்டும்? அதை குறைவின்
 உணர்வுகளால், அங்கம் உடல்,
 எந்த குறையும் இல்லை. அங்கம் திட்டமிட
 காரியத்தை, குறைவில்லாமல் செய்பவர்கள் சூழல்!
 அதற்காகவே, அங்கம் உந்தவர்களுக்கும்.

சுதவீ, எம் ஸ்ரீ நிபுணரன் சொல்லும், அதிசய பந்து
 என்முது :- உன்னையடை, சர்வார்ப்பியணைத் திருமுது!
 பிரம்மார்ப்பியணைத் திருமுது!

“**நீழுதிர்ச்சி**”
 மேலே சொன்ன

சூனீறின், பற்று வரவுகரும், சுவடிக் கசுரிக் கய்யம்,
 அநாயு

“**வினா நக்கம்**” உன்னவர்களை சேர்க்கவுமே!

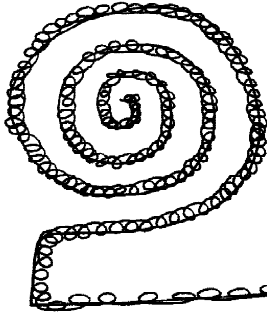
“**வெருக்கம்**” நிகையே!!

“**அது (பாய்) அவரை**” (ஸ்ரீயகவாறுல்)
 பன்னினும்.

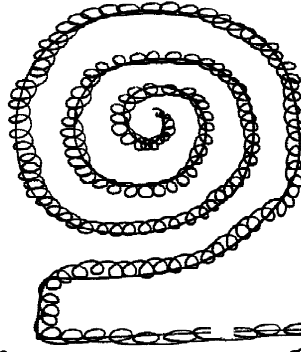
இவ்ரு உன் சாதனைக்கு, உரியவர்களை உடைய, உன்முத
 இனாவர்க்கு உனக்கு அல்லவர்க்கு, உன்னிடம் இருந்தல்,
 அயன் நிகைய விடுவான்கு இவ்ரு கருக ரனையினி அதுபவம்!

“**சீதாமாணா**” மனதுடனே, **புல**
நாயங்கள்” சிறிதம் குல்வாக,

ஸின்மரத்திடு திஷ்டை சூடி, அகன்மனநுத
 ஆசுதியினில், அசந்சவமாய் அமர்நீரோம்.
 (செவ்வெகில்)

யொருள் : — அங்கே எம் சீ ரிய மஹாத்மர்,
“சீதாமை” என எந்தக் குறியிடக்கொடுக்கிறீர்கள்?
 சூர்ணமான வளர்ணமி, **“சந்திரன்”** குறியிடக்கொடுக்கிறீர்கள்.
 எய்யடி என்னால்? சந்திரனுக்கு, அயற் கையாக, **“குளி”**
 கிடையாது எனக்கு உண்மை! சூரியனின், குளியை கிரஹித்து
 அதை நமக்கு உதவிக்கொடுக்கிறீர். சூரியனின், கதிர் குளியாகவும்,
 தகவல் = (அக்மினி ஜ்யாஸ்) இங்கே சந்திரன்
 தகவல் தகவல், சமீப சமீபவாக்கீஸ், அக்மினியின் குளம்,
“வய்யத்தாக தாம்” 95 அக்மினியின், நமக்கு
“சீதாமான குளியையும்” அக்மினியின்,
“குளியையும்” கொடுக்கிறீர்கள்.
 இவ்வப்போலவே, சூர் ஸாதுவாடிய **“குளியையும்”**
 கோடி குளியினால், சூரியனின், அநியாமை யின் இயற்கை
 மகிழ்வில், சூரியன் செய்கிறதும், அவர்களின், குறியை
 யான, கொடுக்கையான, திஷ்டேயமான, (உதவிக்கும் குளியை)
 வாழ்க்கைகளையும், செய்கை களையும், தாம் உதவிக்கொடுக்கிறீர்,
 அகல் **“கைமாறாக”** குளியின் உதவியாகவும்,
 உதவியாகவும், இவற்றை உணர்வோரும், **“ஸ்வயம்”**
“அவள் பார்க்குதாய்” என நினைப்பீர்,

வைகமாறு என்பது
 இதம், மிதம், திறகுடு
 உணர்வோடு, உரக்க
 தொழிபதம். சூழியியி
 செய்கை செய்கையாகும்.

காவாத் அது ஆன; அவன் (சூழியியி)

சூழியியி; (அவன் செயல்படும் அவனை செயல்படுவான்)

“ஸக்தியக்தி” (அந்நகத்த) உணர்ந்த
 வேண்டி என் கரு என் ரிய.

அந்நாண்டபடலம், அநியுடலம், கூடியிருக்கம்
அந்நகம் அந் “ஒன்றுதானே?”

அது நான்தானே? நம்மை நாமே, தீரம் துறவுறவு
 மன?

ஆய்வு திறை மனக்க இடுவதையே,

“பவதாபங்கள்” காலியன்னி நாமம்
 நியயாவே

செய்யும் (என்னும்) அதவே திறை குடு தானிதீதை எனிற

நியயிவ், வைகமாறு என்னும். இது தொழி

பதம் இவ்! வாங்குவதம் இவ்! தொழிபதம் இவ்.

வாங்குவதம் இவ்! இது “மெய்க்கு” தொழிவ்,

“வாய்யான” விளக்கமானம். இதவே ஸக்திய

“ஸிவீமாத்திர” நியயானம். கிவ்

பிரஹ்மானந்த, மஹா மௌன மௌன திரிபயிர்,

“ஸ்த் குரு ஷம், ஸ்த் சிஷ்யனும்”

அந்த ஓநீடுள, பிரஹ்மானந்த சூக்திர சூலர், கமரந்த கலந்த, அதன் மயமாகி, **“அதுவாகி”** கருக்கொடுக்கார்

எம் ஆத்மமானந்த சூக்திதகர்
அனையரும்! இது யே பிரஹ்மண உண்பையாண்டு

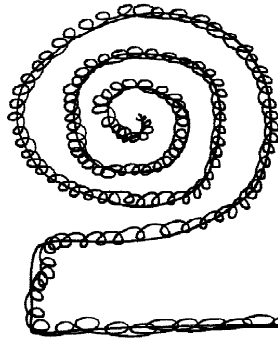
என்யது ஸத்தியம்! ஸத்தியம்! ஸத்தியம்!!
20 “ஸீன் மாத்திர நிஷ்டை”

இதை கரன் டொடு, யறிகன் எழுதி, இதை நிறைய செய்கிறோம்.
நிஷ்டை என்னுடைய, **ந** கிஷ்டியபட்டாளி, அதாவது

நீசிகயம் விருஷினி, **ந** அதை ஏகீகமீடுகாண்டால்,
உண்பையல்வால் யேது கதி கிலீயு, என்ரு திரிபயிர்,

முதலில் சரிவாரிப்பனும்! மூலில் பிரஹ்மாரிப்பனும்!
செய்த கிஷ்டியபட்டாளிகள், அது நக லும்! **ந** அதுவாகி

கிருக்கொடியும்! **ந** மஹானிகளின் அது படிவாக்கிகளும்!

கடை விறல் = பரமமாமா / ஆள்காடடி விறல் =
 ஜீவரீமா / நடு விறல் = அழகிடை / மோகி விறல் =
 தர்மா / கடல விறல் = மாயா / என் சிறுமூலிகர் ஈயயர்.
 இவ் கடைவிறல் / ஆள்காடடி விறல் / ரீன்க
 கிளைக்கே போடி, **நீ** பதமம் / **நீயம்** பதமம்!
 இளைந்து, தவந்து, மயமா கிவிடுகிறது! அங்கு பரமமாமாயம்
 ஜீவரீமாயம் இளைந்த நடையிலி, அறியாமையின்
 குணமாகிய **அறங்காரமும்** அதைல்
 விரியும் **கர்மாயம்** / இவ் விரன் டிந்தும், காரண
 பதமம் **மாயாயம்** / நடுவிறல், மோகி விறல்,
 கடல விறல்) நாங்கரும் **அதுவே** ஈள மெல்கோக்
 கிய வணிகம் **மயமாகி அஸி** பதமம்
 கடல்காடடி, இரும்பு ஒன்றே / நடிமது நவமே என்கியக்க
 திவியாயம்; எல்லாம் ஒன்றே / அது நவமே / அது சிவமே!
 அதுபவ திவியாயம் / அதுபவம் / யாமே அதுபவம் / **ந**
 அதுபவ திவியாயம் / அதுபவம் / யாமே அதுபவம் / **ந**
 அதுபவ திவியாயம் / அதுபவம் / யாமே அதுபவம் / **ந**

பாபா.

Abode of Love
You Are Everything!